

vendar je bila vedno lepa ona grška glava, ki se je zdela, da jo je modeliral Fidja ali naliskikal Zeus.

Hotel je za trenotek delati se, kakor da je ni spoznal po onem instinktu, ki sili tudi pogumne ljudi, da beže pred predmetom, kojega se boje, toda premislil se je naglo in videl, da bi to bilo absurdno.

„A“ — pravi z ravnodušnim glasom — „ti si?“

„Kako ti je sedaj?“

„Boljše!“

„In kašelj?“

„Kašljam že manj“.

Vedè, da bi ne spravil iz nje družega, jej je potipal žilo in poslušal hitre srčne udarce. Oh, kako je bilo ubogo srce in ne samo vsled mrzlice!

Narekoval je zdravilo in šel dalje. In vsako jutro je prihajal in odhajal ter vsako jutro niso ga ostavljale one velike, črne oči niti za trenotek, odkar si je jel snemati rokavice, vstopivši v dvorano, pa dokler je odhajal. Ko je pa odhajal, bile bi bolne sosede lahko zapazile na Sirakuzankinem obrazu nepopisen izraz sreče, seveda, ko bi ne mislile le nase, kajti bolniki so vsi egoisti.

In usmiljenka, kaj bi ona mogla čitati? Bila je neka starka kratkoumna tako kakor kratkovidna, za katero srce ni bilo družega, nego oni kos rdečega blaga, s katerim se vpodablja Jezusovo srce in svet le oni del neba posejan sè zlatimi zvezdami, na katerem je sedel večni Oče tam v dvorani, kjer so se zbirale k molitvi. Tako je minolo mesec dni in vsak dan so se ponavljali isti občutki v zdravniku, ki jih pa ni izdal nikdar in isto vznemirjenje v bolnici, katera se je malo brigala zato, da je odsevala iz oči vsa njena duša. Zdelo se je, da zdravnikova afektirana hladnokrvnost le pomnožuje tiho strast bolničino.

Nekega jutra je zdravnik zapoznel. Delj nego pol ure je že gledala v vrata, a zdravnik, ki je bil tako točen, da bi se po njen lahko vravnala ura, ni prišel onega dne.

Mesto njega je prišel jako pozno oni zdravnik, ki je poskakoval in ki je imel namazane lase ter barvane brke in katerega ni maral nobeden, niti nune ne. Ali če bi tudi mesto njega prišel oni s podolgastim licem in z otročjimi očmi, bilo bi pač vse eno za Sirakuzanko. Nje ga le ni bilo.

Po udarcu, katerega je čutila pri srcu, je slutila nesrečo. In res je bila nesreča, kar je zvedela potem od francoske usmiljenke, ki je prišla slučajno v ono dvorano. Zdravnik je odpotoval v Hamburg proučevat kolero in je imel radi tega tri mesece dopusta.

Sirakuzanka ni jokala, ni hotela več bežati iz bolnišnice. Bila je vse dni v postelji, ne da bi govorila s tovarišicami, z očmi, katere so se zdele še večje vsled bolezní, vedno vprtimi pred se v kako podobo, katero je najbrže videla le sama. Izpregovorila je le tu in tam s francosko usmiljenko, ki jo je obiskovala vsak dan; ali o nje m ni se govorilo nikoli. Tako je minol en dolg mesec, minola dva in minol tudi tretji.

Zdravnik se je vendar vrnil in družega dne po svojem prihodu je prišel v bolnišnico tako zgodaj, da je

tekla njegova kočija po drevoredu kraljice Margerite nekaj časa vstric, potem pa pretekla velik, neroden črn voz sè slabo zbitimi deskami in z velikim rumenim križem ter na straneh zapisano: m r t v a š k i v o z z a s i r o m a k e.

Prišedši v bolnišnico, je šel takoj v svoj oddelek. Bilo je tako zgodaj, da še usmiljenka ni prišla.

Vstopil je, ne da bi si slekel rokavic in ne da bi se ozrl, kakor obično okoli po dvorani, ozrl se je mahoma le tja, kjer je ostavil Sirakuzanko tam doli koncem dvorane.

Ona je spala z glavo pod rjuho kakor mnogo drugih bolnic. Navadijo se vse tako v oni bolnišnici radi mnogih komarjev.

Približa se ji in še le tedaj vidi, da leži nekako čudno.

Ah, tudi njemu se je stisnilo srce, kakor pred tremi meseci njej, ko je on odpotoval, ne da bi kaj rekel.

Privzdignil je odejo; bila je prav ona, z onim lepim obličjem kakor iz starega voska. Postrežnica, ki ji je v noči potegnila odejo čez glavo, je pozabila zapreti oči in ona ga je gledala še z onimi velikimi, črnimi očmi, ki niso prosile več ljubezni, ampak usmiljenja.

Tedaj je pa po vsem poslopji zagrmelo nekako zamoklo; bil je voz z a s i r o m a k e, ki je pridrdral na dvorišče ter pretresel vse one, ki so ga slišali.

Očesca.

Nebroj očesec žarkih
Na zemljo zré z nebá,
In z zlatimi prameni
V noč bajno se smehljá.

A zlatih zvezd očesca
Kaj mar so meni zdaj,
Ko v Tvojih plamenicah —
Nebeški gledam raj!

Kristina,

Naši literarni boji.

(Piše ob).

Na našem skromnem slovstvenem polju bije se že nekaj časa hud boj med *starim* in *novim*. Eni z gorečo navdušenostjo pravijo da *stare* ne velja več; drugi zopet odločno trdijo da mladi novotarijanci so na krivej poti; in tako se duhovi razburjajo in moči se cepijo v veliko škodo pravemu napredku. Kdo ima prav? „Ai posterí l' ardua sentenza“ (potomcem težka razsodba!) bi vzkliknil slavni Manzoni.

Kaj se ni že pisalo *pro* in *contra* novim slovstvenim pojavom! Pri tolikem izobilji člankov in razprav, eden